

Komisja do badania cen i zysków.

Rozporządzeniem z dn. 14-X-921 r. zarządziła Rada Ministrów utworzenie komisji do badania cen i zysków. Odnosne rozporządzenie, wydane na mocy art. 2 i 7 p. 1 i 2, oraz art. 10 ust. 2, ustawy z dn. 2-VII-920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. Ust. R. P. № 67, poz. 449) zamieszczono w oryginalnym brzmieniu w Dz. Ust. R. P. № 88 z dn. 10-X-921 r. poz. 649. Podajemy je poniżej w streszczeniu:

W siedzibie wszystkich władz administracyjnych i instancji będą przy tychże władzach utworzone powiatowe komisje do badania cen i zysków. W miastach: Warszawie, Łodzi, Lublinie, Lwowie i Krakowie będą przy istniejących tam okręgowych urzędach walki z lichwą utworzone nadto także komisje z zakresem działania tylko w obrębie tychże miast. Przy wszystkich urzędach wojewódzkich utworzone będą wojewódzkie komisje do badania cen i zysków.

Do zakresu działania powiatowych i miejskich komisji należy:

- 1) oznaczanie cen taryfowych i wytycznych;
- 2) opinjowanie cenników i kalkulacji cen, składanych w tym celu przez rolników, przemysłowców i kupców;
- 3) wydawanie opinii dla sądów i innych władz.

Komisje wojewódzkie będą badać nadesłane im protokoły obrad komisji powiatowych i miejskich i przeprowadzać w ich uchwałach poprawki wskazane z punktu widzenia ogólnego interesu na terenie województwa. Do nich też należy decyzyja w wypadkach zawieszenia uchwał przez przewodniczącego powiatowej lub miejskiej komisji (§ 16).

W skład powiatowych i miejskich komisji dla badania cen i zysków wchodzi: a) naczelnicy powiatowych władz administracyjnych, względnie urzędów walki z lichwą i ich zastępcy, jako przewodniczący, a jako członkowie: b) przedstawiciel większej własności ziemskiej, wybrany przez sejmik (radę powiatową); c) przedstawiciel drobnego rolnictwa, wybrany przez sejmik (radę powiatową); d) przedstawiciel wielkiego przemysłu i wielkiego handlu, delegowany przez centralny Związek przemysłu i handlu (izby handlowe i przemysłowe); e) po jednym przedstawicielu drobnego przemysłu i drobnego handlu, wybranym przez związki zawodowe; f) dwóch przedstawicieli miast, wybranych z pośród spoźyców przez radę miejską w siedzibie komisji; g) czterech przedstawicieli spoźyców, wybranych przez stowarzyszenia spoźyczne i związki kooperatywy.

W powiatach, w których brak galezi gospodarczych, wymienionych pod b, c, d, e odpada potrzeba powołania ich przedstawicieli. W powiatach zaś, gdzie brak sejmików, związków, stowarzyszeń spoźycznych i kooperatywy wyżej wymienionych powołuje starosta, względnie naczelnik urzędu walki z lichwą odnosnych przedstawicieli. Członków komisji należy w miarę możliwości powoływać z pośród ludności miejscowej. Skład komisji wojewódzkiej jest analogiczny, z tą różnicą, że przewodniczącym tych komisji jest wojewoda, względnie jego zastępca, i że członkowie mają być dobrani z całego województwa i z pośród osób nie powołanych do komisji powiatowych i miejskich. Członkami wszystkich komisji mogą być tylko pełnoletni i nieposiadający pod względem moralnym obywatela. Nie mogą być członkami osoby, pozbawione własności lub ograniczone w czynnościach cywilnych, upadli i skazani za przestępstwo uwiaczające, lub pozbawiające pełni praw obywatelskich. Przyjęcie godności członka komisji jest obowiązkiem obywatelskim. Członkowie komisji są obierani względnie delegowani na przeciąg jednego roku na wezwanie naczelnika odnosnej władzy. Przy wyborze względnie delegacji członków winni być wybrani względnie delegowani także i ich zastępcy w tej samej ilości. Jeżeli instytucje, powołane do wyboru lub delegacji w zakresie swoim im terminie najwyżej dni 20 nie wymienia kandydatów, wówczas naczelnik urzędu, tworzącego komisję, powoła na ich miejsce według własnego uznania osoby odpowiedzialne. Kandydaci wybrani lub delegowani mogą być odrzuceni tylko dla braku warunków wymienionych w §§ 7 i 21. Członkowie komisji i ich zastępcy obowiązani są zachować w tajemnicy wszystkie poufne z tytułu wykonywania swego mandatu otrzymane wiadomości i to nawet po wygaśnięciu mandatu. Zwyczajne posiedzenia komisji powiatowych i miejskich odbywają się stałe w przeciągu dnia każdego miesiąca. Takie posiedzenia komisji wojewódzkiej w dziesiątym dniu każdego miesiąca. W wypadkach niecierpiących zwłoki oraz na pisemne żądanie czterech członków komisji zwoła przewodniczący nadzwyczajne posiedzenie. O nieobecności przybycia na posiedzenie winien członek zawiadomić na czas przewodniczącego i swego zastępcę, który w tym wypadku winien wziąć udział w posiedzeniu. Trzechkrotna nieusprawiedliwiona nieobecność na posiedzeniu powoduje wygaśnięcie mandatu i nakłada na przewodniczącego obowiązek podjęcia stosownych kroków w celu uzupełnienia składu komisji. To samo ma miejsce, gdy zają co do członka przyczyny wykluczające w myśl § 7. Przewodniczący, względnie jego zastępca, układa porządek dzienny obrad i kieruje nim. Z posiedzeń winny być spisane zwężki, ale dokładne protokoły, które podpiszą wszyscy biorący w nich udział. Uwierzytelnione odpisy tych protokołów winny być niezwłocznie, najdalej dnia następnego po posiedzeniu, przesłane do województwa i do Głównego Urzędu walki z lichwą. Protokoły posiedzeń komisji wojewódzkiej winny być w tym samym terminie przesłane do Głównego Urzędu walki z lichwą. Uchwały zapadają bezwzględnie większością głosów. W razie równości głosów staje

się uchwała to zdanie, do którego przystąpił przewodniczący. Do ważności uchwały jest przepisany żaden komplet, atoli w miarę ważności spraw może przewodniczący nie dopuścić do uchwały, o ile na posiedzeniu zwyczajnem niema obecnych 7, a na nadzwyczajnem 4 członków lub ich zastępców. Przewodniczący obowiązany jest zawiesić wykonanie uchwały które sprzeciwiają się obowiązującym ustawom i rozporządzeniom oraz wówczas, gdy je uważa za oczywście szkodliwe. Decyzja ta winna być zamieszczona na końcu protokołu, a do odpisu protokołu, przeznaczonego dla komisji wojewódzkiej, winno być dołączone sprawozdanie przewodniczącego z motywami tego zarządzenia. W razie takiego zawieszenia uchwały komisji wojewódzkiej przez jej przewodniczącego należy w taki sam sposób przesłać odpis protokołu z motywami do Głównego Urzędu walki z lichwą, który zasięgnie decyzji Ministra Aprowizacji. Tak samo postąpi Główny Urząd walki z lichwą, jeżeli przy badaniu nadesłanych mu z województw protokołów komisji uzna potrzebę korektury z punktu widzenia ogólnego interesu na obszarze Państwa. Uchwały powiatowej i miejskiej komisji, niezakwestjonowane przez przewodniczącego, a odnoszące się do cen taryfowych i wytycznych, mają być natychmiast w sposób właściwy ogłoszone. Analogicznie postąpić należy z powyższymi zatwierdzeniami cenników i opiniami, wydanymi dla innych władz. Zmiany, zarządzone przez komisje wojewódzkie lub Ministra Aprowizacji, mają być po ich nadejściu ogłoszone, względnie stronom lub władzom udzielone. Komisje badania cen i zysków mogą wylanąć ze swego grona podkomisje i powierzać im opracowanie pewnych spraw i składanie sprawozdań i wniosków. Na żądanie komisji powiatowej, podkomisji, komisji wojewódzkiej lub Głównego Urzędu walki z lichwą przeprowadzi powiatowa władza administracyjna, względnie urząd walki z lichwą wskazane wywiady, dostarczy potrzebnych materiałów i danych statystycznych, korespondencji, rachunków, wyciągów z ksiąg handlowych i przesłucha świadków. Na motywowany wniosek starosty (naczelnika urzędu walki z lichwą) może wojewoda rozwiązać komisję dla badania cen i zysków, polecając równocześnie powołanie bezzwłoczne nowej. W mieście stołecznym Warszawie służy to samo prawo Głównemu Urzędowi walki z lichwą na wniosek urzędu okręgowego. Przy ponownym powoływaniu komisji może starosta (naczelnik urzędu walki z lichwą) wykluczyć członka komisji rozwiązanej. Spełnianie czynności biurowych i wykonawczych, związanych z działalnością komisji i podkomisji, należy do urzędów, przy których komisja jest ustanowiona. Urząd członka komisji i jego zastępcy jest bezpłatny. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na tem samem terytorjum, co ustawa z dnia 2 lipca 1920 r. o walce z lichwą wojenną i wchodził w życie z dniem ogłoszenia. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierzono Ministrowi Aprowizacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Opodatkowanie wyrobów tytoniowych na kresach.

Na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 41, poz. 249) zarządziła Rada Ministrów rozporządzeniem z dn. 17-X-1921 r., że moc ustaw i przepisów, obowiązujących w przedmiocie opodatkowania wyrobów tytoniowych na obszarze b. Królestwa Polskiego, objętych rosyjską ustawą o akcyzach (Zbiór Pr. tom V z roku 1901 i uzup. 1912) za zmianami, wprowadzonymi rozporządzeniami b. general-gubernatora warszawskiego z dnia 2 października 1915 r. (Dz. Rozp. g. g. w Nr. 4) i z dnia 20 listopada 1915 r. (Dz. Rozp. g. g. w Nr. 12) rozciąga się na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie, oraz na powiaty: białowiecki, grodzieński i woliowski województwa białostockiego.

Rozporządzenie zaś Komisarza Generalnego ziem wschodnich z dnia 23 kwietnia 1920 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 32, poz. 802) oraz rozporządzenie Komisarza Naczelnego ziem Wołynia i frontu podolskiego z dnia 8 czerwca 1920 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. W. i f. p. Nr. 14, poz. 186) — o ile dotyczą stawek akcyzowych i cen sprzedaży tytoniu i wyrobów tytoniowych — uchylono. — Wykonanie rozporządzenia, które weszło w życie z dniem ogłoszenia niniejszego powierzono Ministrowi Skarbu. (Vide Dz. Ust. R. P. № 89, z dn. 12-XI b.r. poz. 659).

Przedłużenie czasu pracy w cukrowniach.

Na zasadzie art. 6 p. d. ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. Ust. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7) Rada Ministrów zezwoliła na przedłużenie czasu pracy w cukrowniach w czasie trwania kampanji roku 1921/22 ponad 7 godzin, najwyżej jednak do 12 godzin na dobę, w każdym dniu tygodnia, nie wyłączając niedziel, dla tych pracowników, których nieprzerwana praca jest niezbędna ze względu na produkcję cukru, o ile ze względu technicznych nie może być utworzona trzecia zmiana pracowników tej kategorii.

Po stwierdzeniu przez właściwego Inspektora pracy niemożności wprowadzenia trzeciej zmiany poszczególnych kategorii pracowników, Minister Pracy i Opieki Społecznej da zainteresowanym zarządom cukrowni pozwolenie na przedłużenie czasu pracy danych kategorii pracowników na zasadach w niniejszym rozporządzeniu zawartych.

Przy określeniu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych stosuje się art. 16 ustawy z dn. 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierzone Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej. Rozporządzenie niniejsze wydano na okres czasu od 15 października 1921 r. do 15 stycznia 1922 r.

Urzędowe świadectwa zdrowia.

Na mocy art. 2 p. 24 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1918 r. (Dz. P. P. P. Nr. 63, poz. 371) zarządziło Min. Zdrowia Publicz. że Artykuł 4 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 1 lipca 1920 r. w przedmiocie urzędowych świadectw zdrowia (Dz. Ust. № 58, poz. 365) otrzymuje brzmienie następujące:

„Na prośbę osób zainteresowanych, złożoną na piśmie z należycie ulszoną opłatą stemplową, urzędy wymienione w art. 1 są obowiązane, a urzędy wymienione w art. 2 mogą wydawać wszelkie urzędowe świadectwa zdrowia, jeżeli świadectwa te mają być przedłożone władzom państwowym z obowiązkiem oznaczeniem w tych świadectwach celu, w jakim zostały wystawione.

Urzędy, wydające badanym świadectwa powyższe, pobierają opłatę w wysokości 1000 mk., z których 250 mk. na korzyść lekarza badającego, a reszta na rachunek dochodów Ministerstwa Zdrowia Publicznego. Koszta przejazdu lekarza pokrywa strona zainteresowana.

W świadectwie musi być zaznaczone: a) na zasadzie jakich dokumentów stwierdzono tożsamość osoby badanego i b) wysokość pobranej przez lekarza opłaty.

Rozporządzenie niniejsze weszło w życie z dniem ogłoszenia. (Vide Dz. Ust. R. P. № 892 dn. 12.XI.21 r. poz. 663 z r. b.)

Ułatwienie dla wyborców.

Jak się dowiadujemy z Wilna, na skutek starań władz miejscowych, Rząd Polski poczynił szereg ułatwień dla wyborców, udających się na głosowanie do sejmiku wileńskiego. Wyborcom zapewniono bezpłatną jazdę na miejsce głosowania i z powrotem, oraz ułatwienie jazdy pociągami. W przeddzień wyborów będą poczynione zarządzenia, ułatwiające komunikację, ewent. w razie potrzeby będą udzielane osobne wagony. wzgł. pociągów. Niezależnie od tego władze administracyjne Litwy Środkowej zajmą się pomieszczeniem przybyłych wyborców. Zapiski wyborców oraz udzielaniem ustnych informacji, zajmują się Komitety Wileńskie, powstałe w różnych miejscowościach. W Warszawie Komitet Wileński znajduje się w gmachu ratuszowym.

Ogłoszenie.

Magistrat m. st. Warszawy podaje do wiadomości ogólnej, że na podstawie Statutu o podatku miejskim od napojów alkoholowych, uchwalonego przez Radę Miejską w dn. 5.X.1921 r. i zatwierdzonego ze zmianami przez Rząd z dn. 26 listopada 1921 r. № S. M. 3524, zapasy wyrobów wódczanych, win, miodu, wody kolońskiej i perfum, jakie w dniu 10 grudnia 1921 roku znajdować się będą w fabrykach, składach i sklepach z hurtową i detaliczną sprzedażą, podlegają opodatkowaniu, na zasadzie wymienionego Statutu oraz przepisów wykonawczych, zatwierdzonych przez Magistrat w dn. 29 listopada 1921 r.

Opodatkowaniu według norm, określonych powyżej, podlegają również te zapasy wyrobów alkoholowych, jakie w dniu 10-tym grudnia 1921 r. znajdować się będą u osób prywatnych, o ile wynoszą więcej niż 5 litrów płynu, wreszcie te przesyłki wyrobów wódczanych, które wedle dokumentów przewozowych wysłane zostały przed dnia 10 grudnia 1921 r. i w tym dniu lub po tym terminie podjęte zostaną przez odbiorcę.

Butelki z wyrobami alkoholowymi do sprzedaży w Warszawie winne być opatrzone banderolami miejskimi na koszt osób zainteresowanych, licząc po cenie kosztu za każdą banderolę.

Przedsiębiorstwa i osoby, wymienione powyżej, obowiązane są zgłosić najpóźniej do dnia 15 grudnia 1921 r. na piśmie do biura kontroli miejskiej (Senatorska 14) cały zapas wymienionych wyrobów alkoholowych, jaki znajdować się będzie u nich w dniu 10 grudnia 1921 r.

Przedsiębiorcy, handlujący hurtem, winni wnieść, stosownie do art. 7 Statutu, należny od nich podatek od ilości, przeznaczonej do sprzedaży na miejscu z zastosowaniem się do kontroli, przewidzianej w przepisach wykonawczych. Handlę detaliczne wnoszą podatek od całkowitego zapasu.

Odbiorcy posyłek, wysłanych przed 10 grudnia 1921 r., a nadeszłych po tym terminie, są obowiązani bezzwłocznie złożyć odpowiedzialne wykazy do biura kontroli podatku Wydziału Podatkowo-Egzekucyjnego Magistratu m. st. Warszawy.

Zgłoszenie zapasów ma zawierać wszystkie dane, wyszczególnione w wykazach, druki, które wydawane będą bezpłatnie osobom zainteresowanym w Biurze Kontroli podatku (Wydział Podatkowo-Egzekucyjny, Senatorska 14) w godzinach od 10 do 1 po południu.

W razie zaniedbania obowiązku zgłoszenia zapasów spirytusu i wyrobów wódczanych, celem dodatkowego opodatkowania, winni ulegną karze, przewidzianej w § 11 Statutu.

Statut podatku oraz przepisy wykonawcze zostały ogłoszone w Nr. 104 „Dziennika Zarządu Miasta” z dn. 7 grudnia 1921 r.

Magistrat m. st. Warszawy.